

ЮЛИАНА МАНОВА
ВРЕМЕТО НА САТАНАТА

chitanka.info

20 май 2043 година, сутринта

Из речта на екскурзовода в Музея на археологията:

— А това, дами и господа, е най-голямата загадка на всички времена. Този предмет е намерен съвсем скоро — преди десет години. Прилича на ръчен часовник, но всъщност е послание към нас. Ако обърнете внимание, ще забележите, че отзад „часовникът“ е покрит с грапавини. Това е текст на съвременен световен език. Разчита се само под микроскоп. Ето и съобщението:

„Пазете се от силата, която се намира в това устройство. В него е затворено Злото на нашата планета. Знаем, че ще бъдете разумна раса (въпреки че толкова ще се различавате от нас), затова ви поверяваме ролята на Пазители на Злото. То трябва да бъде охранявано изключително строго. Ако някой сложи на ръката си този часовник, Злото ще бъде освободено и ще настъпи Времето на сатаната. Стане ли това, единственият ви шанс ще бъде течността, която сте намерили заедно с устройството. Злото трябва да бъде залято с нея, докато тече второто му денонощие на свобода или никога няма да можете да се справите с Него. Човешкият род ще бъде заличен от Земята!“

— Знаете ли кои са най-странните неща, свързани с този „часовник“? Първо: всички изследвания показват, че е от около тридесетото хилядолетие преди Христа. Това означава, че съществата, които са го оставили тук, са можели да виждат далеч напред в бъдещето. Второ: той върви абсолютно точно за географската ширина, на която се намира. Ако бъде пренесен през меридиан, автоматично се сменя с един час съответно напред или назад. А е кух. Под тази обвивка, която виждате, няма нищо. Няма дори най-прост механизъм, който да го кара да се движи. Просто нищо. Трето: направен е от непознат метал. Учените от цялата планета са категорични, че такъв метал на Земята няма. Колко жалко, че когато са ни посетили други разумни същества, ние още сме живеели в пещери. Част от учените смятат, че вътре наистина има нещо, а останалите мислят, че това е проверка дали сме толкова наивни, та да обърщаме внимание на такива глупости. Аз лично съм склонен да се присъединя към вторите, но това няма значение. Да продължим нататък!

21 май 2043 година, четири часът следобед

— Колко любезно от страна на екскурзоводите е да разказват всичко необходимо, за да може човек да изготви плана си!

Ед Харис беше дребен крадец и никога не бе мислил за нещо по-голямо от кражба на дамска чантичка. Но след вчерашното посещение на Археологическия музей, в него се надигна желание за власт. Ако само успееше да се добере до този „часовник“! Би покорил целия свят! Естествено, можеше да се окаже, че извънземните ни приятели са си направили малка шегичка и цялата история, написана отзад, е една голяма глупост. Обаче Ед вярваше в истинността на посланието. Надяваше се, че и други вярват, иначе всичко отиваше на кино. Можеше да опита. Ако не успееше... е, свикнал бе с пандиза. Нямахше какво да губи, така че реши да пробва.

21 май 2043 година, полунощ

Изведнъж жицата се впи във врата му. Джери се опита да извика, да предупреди партньора си, но не успя. Който и да се опитваше да го убие, трябваше да му се признае, че хватката му беше желязна. След няколко безплодни опита да се измъкне, пазачът се вцепени. Вече усещаше как телта преминава през плътта му, прерязвайки мускули и сухожилия. Последното, което усети, преди да заспи вечния си сън, бе отпускането на гласните струни след преминаването на най-лесно използваемият и почти най-смъртоносен аксесоар за убийство.

Ед доволен разхлаби хватката си и внимателно положи на земята неподвижното тяло на пазача. Вече играеше в по-тежка категория — беше убиец! Като за първи път се бе справил страхотно. Мъжът не успя да издаде и звук и беше мъртъв. Сега оставаше вторият пазач. Крадецът облегна трупа на стената така, че да спечели поне малко време. После се промъкна към витрината с „часовника“.

Матю леко се усмихна. Джери пак беше задрямал. Знаеше, че трябва да го събуди и се приближи с такова намерение. Матю изпитваше съжаление към партньора си. Горкият човечец работеше прекалено много — и през деня, и през нощта. Но все пак, ако шефовете научеха, че спи по време на работа, щяха да го изритат. Той

леко потупа Джери по рамото, очаквайки да се стресне, както обикновено. При това движение „задрямалият“ се строполи на пода и разкри раната на гърлото си. Матю потисна вика си. Тук имаше някой, който бе убил Джери, и той все още беше наоколо.

— Кой е тук? Покажи се, преди аз да съм те намерил, защото тогава лошо ти се пише! — Матю не бе убеден, че може да изпълни заканата си. Това беше първият труп, който виждаше, и страшно му се искаше да отиде в тоалетната и да повърне всичко, което бе ял през деня. Но все пак беше пазач. Нямаше право да постъпи така.

— Слушай, мой човек, нали не искаш да свършиш като приятелчето си? — Гласът сякаш идваше отвсякъде. Матю се озърна уплашено. — Предлагам ти да ми кажеш кода за тази витрина и ще те оставя да живееш нещастния си животец, съгласен?

В този момент и последните остатъци от кураж напуснаха Матю.

— Моля ви, не ме убивайте!!! Всичко ще ви кажа!

— Е, слушам.

— Кодът е „ЗЛО“.

— Добре. Да видим дали казваш истината. Ако алармата се разпищи, ти си мъртъв. — Пауза. — Да, не лъжеш. Приятни сънища!

След няколко секунди Матю последва партньора си в откъдното. Последното, което си помисли, беше, че човек никога не трябва да вярва на престъпници.

Крадецът грабна „часовника“ и изчезна в неподозиращата нищо нощ.

23 май 2043 година, един часът следобед

— Разберете, че ако не ми платите петте милиона, той ще бъде обладан от Зло, каквото ние не познаваме! — Ед се бореше с пяна на уста да докопа някаква печалба от новата си придобивка. Но повечето хора бяха скептично настроени и нямаха нищо против да сложат часовника. Полека-лека планът му се проваляше. Полицията не беше разбрала кой е извършил убийствата и засега нищо не му се бе случило. Вече му писна от провали и този път реши да изпълни заканата си. Ако и сега му откажеха парите, щеше да сложи „часовника“ на този надут и богат кучи син. Правеше опитите си с

богаташите, защото те не се обаждаха на полицията. Винаги имаха по някоя тъмна сделчица зад гърба си и не искаха да намесват и ченгетата. Досега теорията му бе правилна, но никой не искаше да плаща, за да не му сложат някакъв си скапан часовник.

Е, време беше този нещастник да плати за глупостта на останалите. За два дни бе отвялякъл девет човека и бе пуснал всички, защото никой нямаше намерение да плаща. Те щяха да имат какво да разказват на внуците си, но търпението на Ед вече се бе изчерпало.

— Добре тогава! Само запомнете, че сами си го докарахте до главата. — И той изключи мъркача, кръстен така, защото много наподобяваше мъркането на котките. Представляваше просто един екран, на който чрез гласови команди се контролираше всичко — образ, звук, яркост. Можеш да го настроиш така, че ти самият да не се виждаш, а обстановката да се вижда. В момента Ед беше направил екрана чисто черен и бе направил гласа си толкова злобен, че сам се плашеше.

Крадецът се приближи към пленника си, като се опитваше да изглежда застрашителен. Всъщност много се притесняваше, че нищо няма да стане. Но преодоля страховете си и нахлузи часовника на бедната жертва, която впрочем се казваше Гари Трентън.

— Много е удобен този... ча... сов... — започна Гари и остави репликата си недовършена. Ед се ужаси, като видя промяната, ставаща в момента с него. По цялата му кожа се появиха пукнатини. Под блузата на корема му изникнаха две издутини, които напиреха да излязат навън. С едно гадно „пльок, пляк“ ръцете му се разделиха и той се оказа четирирък. След това и очите му почнаха да се делят на все по-малки и по-малки, докато накрая заприличаха на очи на насекомо. Издутините си проправиха път през блузата и от корема му се заизвиваха две червени, лигави пипала, покрити с вендузи, всяка от които разполагаше с тъмносин, разтроен език. Кожата му вече бе придобила отровназелен цвят и пукнатините бяха оформили плочки. Дрехите се разкъсаха от шиповете, които никнеха по гърба му. Устата на съществото се сви до малка точка и започна да се удължава, докато се превърна в хобот.

— Б-б... Благодаря — изрече с доста усилия създанието.

Значи то можеше да говори! Ед се замисли какво ли би станало, ако го хване и го показва за пари. За много пари! Унесен в мечти,

почти не усети лекото бодване в окото. Но секунда след това започна да се гърчи на пода в страшни болки. Последните пет минути от живота му преминаха в непоносима агония. Когато смъртта дойде при него, той вече я чакаше с нетърпение.

— Благодаря — повтори чудовището, — че ме освободи.

Колко сладка бе свободата! След цялото това време, прекарано в отвратителния часовник. С един удар съществото размаза омразната машинка. После разпръсна молекулите си из пространството, събирайки сили за съдбоносното второ денонощие на тази планета.

23 май 2043 година, новините в пет часа

— Днес е изчезнал милионерът Гари Трентън. — На екрана се появи лицето на тридесетгодишен рус мъж с нежни, почти женски черти и черни очи. Отдолу бяха изписани ръст, тегло, особени белези и други. — Ако някой знае нещо във връзка с изчезването, моля да се обади на телефон 245-169-875. Благодарим ви. Днес на улица „Еверест“ 62 е намерено тялото на криминално изявения Ед Харис. Покойният няколко пъти е бил затвора, заради джебчийство. Според експерти е бил убит с непознат досега вид отрова, която причинява почти моментална, много болезнена смърт. Отровата е попаднала в организма на г-н Харис чрез малка стреличка, намерена в окото му. Изследванията на последния запечатан в ретината му образ показват, че е била изстреляна от организъм, изглеждащ ето така — появи се кошмарно същество с четири ръце, хобот и две пипала, които излизаха от корема му. — Специалистите смятат, че настъпва „Времето на Сатаната“, а съществото е Злото. Става въпрос за всеизвестното послание от извънземните, което се намираще върху наскоро откраднатия „часовник“ от космоса. С откриването на чудовището и затварянето му в нов „часовник“, подобен на предишния, се е заел амбициозният млад учен Даяна Пизън. Приятна вечер, дами и господа, това бяха новините по ТМ TV.

Мери с досада изключи телевизора. Какви глупости само! Някой просто си правеше майтап. Не беше възможно да съществува такава нещo. Тя тръгна към кухнята. Натисна ключа на лампата. Нищо не стана. Значи пак нещo в тъпата техника се беше развалило. Мери се

ядоса. За кой ли път щеше да вечеря на тъмно, заради скапаната електроника. За 50 години нещата не се бяха променили кой знае колко. Всички машинарии непрекъснато даваха накъсо. Тя седна на масата. Нещо в тъмнината я тревожеше. Сякаш имаше и още някой. А и след онова страшилище по тривизията... Тръпки полазиха по гърба ѝ. Започна да ѝ се струва, че зад всеки шкаф се е скрило незнайно същество, че във всеки тъмен ъгъл дебне чудовище. Накрая наистина реши, че е видяла очертанията на нечие тяло. Но в същия миг я заболя окото. Нищо такова не съществуваше! Стига с тези глупости! Въобразяваше си и това е. Беше уморена и въображението ѝ играеше шеги...

Не успя да довърши мисълта си. Болката я връхлетя със страшна сила. След няколко минути душата изостави все още конвулсивно потрепващото ѝ тяло и попадна в света, от който вече никога нямаше да се върне. Съществото изпружи хобота си в знак на доволство. След няколко часа щеше да започне голямата битка. Само през това съдбовно денонощие нямаше да може да изчезва. Трябваше да си завоюва тази планета. Единствената битка, при която нямаше право да се измъква по обичайния начин. Такива бяха Правилата на Играта. Затова използва времето до полунощ за убиване, като след това се разтваряше във въздуха.

24 май 2043 година, два часа сутринта

Даяна направи знак на пилота да обиколи отново квартала. Стори ѝ се, че мярна нещо малко по на юг. Може да ѝ се бе привидяло, но не ѝ се вярваше. Тя се гордееше с орловия си поглед. Не би могло да е човек — беше голо и дори на доста слабата лунна светлина изглеждаше зеленикаво. Освен това като че ли видя шиповете по гърба му. Птицата направи голям кръг и Даяна отново зърна странното същество. Този път нямаше съмнение, че това е Злото. Сложи си най-новия модел очила за нощно виждане. С тях светът не ставаше зеленикав, както с по-старите модели, а всичко изглеждаше светло като посред бял ден. Но щом погледна към чудовището, не го видя. Свали очилата и погледна пак. Съществото си беше там. Стоеше и не им обръщаше никакво внимание. Даяна отново сложи очилата. Изчезна.

Свали ги. Появи се. Явно в стъклата имаше нещо, което ѝ пречеше да го вижда. Сигурно беше новата съставка — току-що открит материал. Значи трябваше да се справи с него без тях, а това беше около хиляда пъти по-трудно. Можеше да не уцели, а в малкото шишенце имаше течност за около два опита. Ако не улучеше, човечеството загиваше. Прекалено скъпо щеше да плати за един малък неуспех. Тя си пое дълбоко дъх и кимна на пилота. Птицата се снижи толкова, че почти перна чудовището по главата. Даяна се опита да го полее, изразходвайки колкото можеше по-малко течност. Въпреки това половината шишенце се изля. Но в същия миг птицата попадна в една въздушна яма и се дестабилизира за момент. Което беше достатъчно, за да се излее течността на повече от метър от съществото. Стреснато от плисъка, то се сепна и подуши локвичката. Явно позна миризмата, защото хукна да бяга в обратната посока. Птицата направи завой и полетя след него. Когато вече бяха съвсем близо и Даяна се приготвяше за втория си опит, в най-неподходящия момент чудовището се обърна и уцели птицата в окото. Стресната от болката, тя отново кривна и провали и този опит на жената. Даяна седна назад, почти безчувствена към всичко. Беше се провалила! Бе обрекла човечеството на гибел. Тъкмо се приготви да хвърли шишенцето и часовника, когато забеляза, че са останали няколко капки. Още имаше надежда! Птицата бързо губеше височина. Скоро щяха да започнат и гърчовете. Имаше на разположение само няколко секунди. Съществото бе спряло и ги гледаше, явно доволно, че ги е обезвредило. Подходящият момент дойде, Даяна изля капките и... нищо не стана. Отново не беше уцелила! Сега вече нямаше надежда нито за нея, нито за човешкия род. Птицата започна да се гърчи и жената и пилота изпаднаха от гърба ѝ. Даяна остана да лежи, докато не чу някакъв стон. Погледна към съществото. Част от него вече я нямаше, а останалото продължаваше да изчезва. Сякаш гигантска гъба го изтриваше. Накрая от него остана само купчинка прашец. Жената припряно натика в часовника всяка пращинка от ужасното създание. След това най-сетне си отдъхна. Кошмарът бе свършил.

Тесничко беше тук. Но и преди беше така. Нищо. Щеше да чака. На тази планета имаше много алчни хора. Пък и да не е на тази планета. Все някъде из Вселената съществуваше планета, където

нямаше да могат да го спрат. И тогава... щеше да настъпи ВРЕМЕТО
НА САТАНАТА!!!

16 септември 1997 год.

Издание: Юлиана Манова, „Времето на Сатаната“ (сборник с разкази), издателство „Весела Люцканова“, 2001 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.